

Bruksela, 8 lutego 2016 r.
(OR. en)

5853/16

LIMITE

DEVGEN 16
CLIMA 5
COPS 43
CFSP/PESC 92
ENV 50
ONU 10
RELEX 88
CSDP/PSDC 71

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Delegacje
Dotyczy:	Europejska dyplomacja klimatyczna po konferencji COP 21: elementy dalszej dyplomacji klimatycznej w 2016 r.

W następstwie posiedzenia Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa w dniu 3 lutego 2016 r. uzgodniono, że wspólny dokument służb Komisji i ESDZ pt. „Europejska dyplomacja klimatyczna po konferencji COP 21: elementy dalszej dyplomacji klimatycznej w 2016 r.” powinien stanowić podstawę do dyskusji na temat tej kwestii na posiedzeniu Rady (Sprawy Zagraniczne) w dniu 15 lutego 2016 r.

Proponuje się zatem, aby na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2016 r. Coreper (część II) zapoznał się z dokumentem, który zamieszczono w załączniku do niniejszej noty, i przekazał go Radzie (Sprawy Zagraniczne).

Europejska dyplomacja klimatyczna po konferencji COP 21:
elementy dalszej dyplomacji klimatycznej w 2016 r.

A. Kontekst

Zawarte na konferencji COP 21 w Paryżu pierwsze powszechne, prawnie wiążące światowe porozumienie klimatyczne, realizujące priorytety UE, łączy w sobie ambicję, zobowiązania i solidarność oraz uzupełnia agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, program działań z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju oraz ramy z Sendai dotyczące ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych. Porozumienie paryskie zapewnia ramy zdecydowanego przyspieszenia światowego procesu przechodzenia do odpornej na zmianę klimatu i niskoemisyjnej przyszłości, a także zawiera istotne postanowienia dotyczące wsparcia finansowego i technicznego w celu zaspokojenia potrzeb w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu oraz w zakresie strat i szkód związanych z jej skutkami.

Do pozytywnego wyniku przyczyniła się rola lidera, którą UE przyjęła przed konferencją COP 21 i w jej trakcie, pełniona również za pomocą wspólnych działań dyplomatycznych podejmowanych przez UE w ramach planu działania na rzecz dyplomacji klimatycznej w 2015 r. UE i jej państwa członkowskie wykorzystały swoje dobre wyniki w zakresie wewnętrznych działań związanych z klimatem oraz wsparcie międzynarodowe na rzecz zaangażowania się w prace szerokiej koalicji o wysokim poziomie ambicji zawiązanej między różnymi grupami regionalnymi, odchodząc tym samym od dwutorowego i w dużym stopniu przestarzałego podejścia do podziału zobowiązań między kraje rozwinięte a rozwijające się. Odegrało to podstawową rolę w zmianie dynamiki negocjacji na decydującym etapie konferencji COP 21.

Utrzymanie dobrego tempa działań od czasu konferencji w Paryżu będzie wymagało trwałej mobilizacji politycznej i dyplomatycznej na rzecz realizacji celów UE w dziedzinie klimatu. W centrum uwagi będzie teraz zapewnienie, aby zaplanowane, ustalone na szczeblu krajowym wkłady, które zostały przekazane przez niemal wszystkie strony, były realizowane i z czasem wzrastał poziom ambicji, tak aby osiągnąć długoterminowy cel wyrażnie poniżej 2 stopni, uzgodniony na konferencji w Paryżu.

W konkluzjach w sprawie dyplomacji klimatycznej przyjętych przez Radę do Spraw Zagranicznych w lipcu 2015 r. zachęcono Wysoką Przedstawiciel i Komisję „do przedstawienia w pierwszych miesiącach 2016 r. sprawozdania na temat wyników konferencji COP 21 oraz jej konsekwencji dla dyplomacji klimatycznej, a także do wysunięcia propozycji dalszych działań”. Niniejszy dokument przedstawia proponowane obszary zainteresowania na 2016 r.

B. Dalsza dyplomacja klimatyczna w 2016 r.: trzy aspekty dalszych działań po konferencji w Paryżu

Jako integralna część polityki zagranicznej UE i globalnej strategii dyplomacja klimatyczna musi nadal mobilizować społeczność międzynarodową do zajęcia się przekrojowymi przyczynami i konsekwencjami zmiany klimatu jako integralną częścią jej strategicznych priorytetów.

Porozumienie paryskie jest ważnym elementem ram służących do prowadzenia działań na rzecz zrównoważonego rozwoju i do jego finansowania. Działania dotyczące zmiany klimatu są konieczne do realizacji celów zrównoważonego rozwoju i UE musi wykorzystać synergie między rozwojem i zmniejszaniem ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi a celami w zakresie klimatu.

Porozumienie paryskie pozostawiło otwartych wiele kwestii technicznych. Obejmują one szczegółowe postanowienia dotyczące przejrzystości i odpowiedzialności, strategii niskoemisyjnych do 2050 r., a także działania następcze w odniesieniu do planu działania Lima–Paryż oraz mechanizmy technologiczne. Istotne zatem będzie, aby na konferencji COP 22, która ma się odbyć w dniach 7–18 listopada 2016 r. w Marrakeszu, wykazane zostały postępy poczynione w tych kwestiach.

Urzednicy ministerstw spraw zagranicznych powinni kontynuować polityczne działania informacyjne skierowane do państw trzecich na szczeblu rządowym, jak również do społeczeństw, i dotyczące znaczenia porozumienia klimatycznego oraz prac, które ono za sobą pociąga. Bazując na udanym planie działania na rzecz dyplomacji klimatycznej w 2015 r., dalsza dyplomacja klimatyczna UE musi odzwierciedlać wyciągnięte wnioski i najlepsze praktyki z ubiegłego roku. Wspólne zmobilizowanie największej na świecie sieci dyplomatycznej, liczącej ok. 3000 delegatur UE i ambasad państw członkowskich, przyniosło wyraźną wartość dodaną. Dzięki temu UE i jej państwa członkowskie miały łącznie większy wpływ, niż gdyby wpływ ten był sumą poszczególnych składowych.

Doświadczenie, sieci i metody pracy rozwinięte przez UE i państwa członkowskie w 2015 r. należy wykorzystać w 2016 r. i później, świadcząc wysokiej jakości usługę i zwiększając wspólne zdolności do realizacji celów działań w dziedzinie klimatu. Instytucje UE i państwa członkowskie będą nadal ściśle ze sobą współpracować i koordynować swoje działania. Wymienione poniżej aspekty działań stanowią ramy dyplomacji klimatycznej w 2016 r. Szczegółowy plan prac zawierający bardziej konkretne działania będzie opracowywany i korygowany przez UE i państwa członkowskie na szczepku roboczym w ciągu roku.

Działania na rzecz dyplomacji klimatycznej w 2016 r. powinny być ściśle związane z innymi głównymi aspektami prac UE, takimi jak ocena wyników konferencji COP 21 przez Radę UE, w szczególności z myślą o: pakiecie klimatyczno-energetycznym do 2030 r.; przygotowywanej globalnej strategii UE; działaniach następczych w odniesieniu do celów zrównoważonego rozwoju i agendy 2030, a także ram z Sendai dotyczących ograniczania ryzyka klęsk żywiołowych; oraz przyjętym unijnym planie działania w sprawie dyplomacji energetycznej¹. Należy zbadać i rozwinąć możliwości dalszej synergii z obszarami, takimi jak dyplomacja gospodarcza oraz polityki w zakresie handlu, sąsiedztwa, rozszerzenia i rozwoju oraz pomocy humanitarnej.

Aspekt pierwszy: dalsze wprowadzanie zmiany klimatu jako strategicznego priorytetu do dialogów dyplomatycznych, dyplomacji publicznej i instrumentów polityki zewnętrznej.

Trwała mobilizacja polityczna i dyplomatyczna po konferencji COP 21 jest konieczna do utrzymania dobrego tempa, realizacji porozumienia oraz przyspieszenia światowego przechodzenia do gospodarki niskoemisyjnej i odpornej na zmianę klimatu. UE powinna upewnić się, że zmiana klimatu i realizacja zobowiązań podjętych na konferencji COP 21 będą odgrywać ważną rolę na najważniejszych forach międzynarodowych, w tym na forum grup G-20 i G-7, oraz podczas dwustronnych i międzyregionalnych dialogów w 2016 r. i później.

¹ Konkluzje Rady w sprawie dyplomacji energetycznej, 10995/15.

Jako grupa 28 państw członkowskich koordynujących działania w zakresie najważniejszych międzynarodowych strategii politycznych² UE ma znaczącą siłę przekonywania. Może ona lepiej włączać dyplomację klimatyczną do głównego nurtu polityki poprzez skoordynowaną mobilizację swoich instrumentów działań zewnętrznych (zarówno na poziomie UE, jak i na poziomie państw członkowskich), realizując ambitne działania dotyczące klimatu i budowania odporności. Obejmuje to podkreślenie związku między działaniami w dziedzinie klimatu a międzynarodową polityką rozwojową w zakresie ram dotyczących celów zrównoważonego rozwoju i programu działań z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju, a także zwiększenie współpracy m.in. w sprawie polityki sąsiedztwa i rozszerzenia, polityki dotyczącej ochrony ludności i polityki humanitarnej oraz handlu (np. w ramach planu WTO i programu działań z Addis Abeby w sprawie finansowania rozwoju). Zmiana klimatu musi pozostać szczególnym priorytetem w ramach dwustronnych i międzyregionalnych dialogów, na forum grupy G-7, grupy G-20, ONZ i na innych forach międzynarodowych.

Szczególnego wsparcia należy udzielić na rzecz negocjacji w ramach Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) i Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), służących rozwiązaniu problemu emisji gazów cieplarnianych; należy także wesprzeć negocjacje w sprawie zmiany dotyczącej wodorofluorowęglowodorów (HFC) w ramach protokołu montrealskiego.

Aspekt drugi: wspieranie realizacji porozumienia z Paryża w kontekście niskoemisyjnego i odpornego na zmianę klimatu rozwoju.

Starania w zakresie dyplomacji klimatycznej powinny się początkowo skupić na zrozumieniu poglądów kluczowych krajów na temat wyniku konferencji paryskiej, zachęceniu do terminowej ratyfikacji porozumienia oraz na zapewnieniu gotowości naszych partnerów do realizacji ich zobowiązań i prac na rzecz zwiększania z czasem poziomu ambicji. UE musi być gotowa wspierać kraje partnerskie w razie konieczności. Obejmuje to pomoc poprzez innowacyjne programy finansowania działań związanych z klimatem, ponieważ środki ze źródeł prywatnych są kluczowe dla zniwelowania różnic w finansowaniu i zwiększenia wsparcia dla realizacji obiecanych zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładów w krajach trzecich.

² W tym dotyczących handlu, międzynarodowego rozwoju, pomocy humanitarnej i zarządzania kryzysowego, transportu, zmiany klimatu, energii oraz badań naukowych i innowacji.

W związku z tym, że docelowo 20% ogólnounijnego budżetu ma być przeznaczone na działania w dziedzinie klimatu, należy wzmocnić współpracę i koordynację w tej dziedzinie między ESDZ, CLIMA (DG ds. Działań w dziedzinie Klimatu), DEVCO (DG ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju), NEAR (DG ds. Polityki Sąsiedztwa i Negocjacji w sprawie Rozszerzenia), ECHO (DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności) oraz agencjami rozwojowymi w państwach członkowskich, tak aby zmaksymalizować synergie z agendą na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030. Porozumienie paryskie uznaje szczególną podatność krajów najsłabiej rozwiniętych oraz małych rozwijających się państw wyspiarskich; dla tych partnerów konieczne będzie wsparcie finansowe i wsparcie na rzecz budowania zdolności. Jednakże starania w ramach dyplomacji klimatycznej powinny obejmować również te z krajów rozwiniętych i o średnich dochodach, które będą się mierzyć z politycznymi, technicznymi lub finansowymi trudnościami w trakcie realizacji ich zaplanowanych, ustalonych na szczelbu krajowym wkładów.

Aspekt trzeci: zwiększanie starań na rzecz zajęcia się powiązaniem między klimatem, zasobami naturalnymi, dobrobytem, stabilnością i migracją.

Zmiana klimatu jest potężnym „mnożnikiem zagrożeń”, a UE i państwa członkowskie muszą zintensyfikować działania, aby zająć się jej bezpośrednimi i pośrednimi skutkami na poziomie międzynarodowym. W ramach swojej globalnej strategii bezpieczeństwa UE powinna na szczelbu krajowym i regionalnym przeciwdziałać strategicznemu i wielowymiarowemu zagrożeniu, jakie wywołuje zmiana klimatu.

Potencjalnymi destabilizującymi skutkami zmiany klimatu należy też nadal zajmować się bezpośrednio z krajami partnerskimi³. Mile widziane są powiązania z dyplomacją wodną i innymi inicjatywami UE i państw członkowskich. Zmiana klimatu jest jedną z podstawowych przyczyn przesiedleń, migracji nieuregulowanej wynikającej z sytuacji niestabilności, braku bezpieczeństwa i niedoborów zasobów. Poprzez dalszą analizę powiązań wrażliwości na zmianę klimatu z niestabilnością i ryzykiem dla bezpieczeństwa oraz prowadzenie oceny ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i kryzysami, UE będzie w stanie lepiej określić dziedziny, w których połączone ryzyko jest szczególnie wysokie oraz gdzie występują krytyczne możliwości zapobiegania konfliktom i budowy odporności. Praktyczne wsparcie na rzecz polityk łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej poprzez realizację kompleksowych niskoemisyjnych strategii rozwoju gospodarczego powinno być kluczowym elementem szerszej reakcji UE na wyzwanie migracyjne.

Załączniki:

1. Elementy działań w ramach dyplomacji klimatycznej w 2016 r.
2. Przegląd i wyciągnięte wnioski: działania w ramach dyplomacji klimatycznej w 2015 r.

³ W tym odnośnie do bezpieczeństwa żywnościowego, niezawodnego dostępu do zasobów, wody i energii, rozprzestrzeniania się epidemii chorób oraz niestabilności społecznej i gospodarczej.

Załącznik: Elementy działań w ramach dyplomacji klimatycznej w 2016 r.

Szczegółowe elementy działań wymienionych poniżej mają służyć jako zarys proponowanej działalności. Szczegółowy plan prac zawierający konkretne działania zostanie opracowany przez UE i państwa członkowskie na szczeblu roboczym za pośrednictwem sieci zielonej dyplomacji.

Działania w aspekcie pierwszym: dalsze wprowadzanie zmiany klimatu jako strategicznego priorytetu do dialogów dyplomatycznych, dyplomacji publicznej i instrumentów polityki zewnętrznej.

- UE i państwa członkowskie będą wykorzystywać najbliższe dwustronne spotkania i wielostronne fora, takie jak grupy G-7 i G-20 oraz ONZ, aby bronić utrzymania stałego tempa w zakresie działań na rzecz klimatu i współpracować z partnerami w celu stworzenia warunków dla pozytywnych działań i zapobiegnięcia regresowi.
- UE i państwa członkowskie będą w swoich wspólnych priorytetach dyplomacji klimatycznej w pełni uwzględniać cel polegający na zawarciu międzynarodowego porozumienia w sprawie światowego mechanizmu rynkowego zarządzającego przyszłymi emisjami gazów cieplarnianych w lotnictwie międzynarodowym podczas Zgromadzenia ICAO we wrześniu 2016 r., będą w ramach dyplomacji klimatycznej udzielać wsparcia na rzecz negocjacji na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) mających na celu przyjęcie w kwietniu 2016 r. globalnego systemu gromadzenia danych dotyczących zużycia paliwa i związanych z tym emisji gazów cieplarnianych z międzynarodowej żeglugi morskiej oraz osiągnąć porozumienie co do zmiany dotyczącej HFC w ramach protokołu montrealskiego.
- Prowadzenie wspólnych działań informacyjnych wysokiego szczebla za pośrednictwem delegatur UE i ambasad państw członkowskich w odpowiednich odstępach czasu. Powinny one koncentrować się na kluczowych decydentach i podmiotach odpowiedzialnych za zmiany, w tym nie tylko na rządach krajów przyjmujących, lecz także na parlamentarzystach, organizacjach pozarządowych, ekologicznych sektorach przemysłu i szerzej pojmowanym społeczeństwie obywatelskim. Takie działania informacyjne powinny być związane z dialogiem politycznym z krajami rozwijającymi się wspieranym za pośrednictwem inicjatywy przewodniej „światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu +”.
- Korzystanie z pozytywnych doświadczeń w 2015 r. w celu wzmocnienia wspólnej dyplomacji publicznej w krajach przyjmujących. Na przykład, delegatury UE i ambasady państw członkowskich powinny wspólnie organizować rozszerzony program obchodów dnia działania na rzecz dyplomacji klimatycznej w 2016 r., a ukierunkowane działania informacyjne mogłyby zbiec się w czasie z planowaną oenzetowską uroczystością podpisania porozumienia paryskiego w dniu 22 kwietnia 2016 r. oraz igrzyskami olimpijskimi.

Działania w aspekcie drugim: wspieranie realizacji porozumienia z Paryża w kontekście niskoemisyjnego i odpornego na zmiany klimatu rozwoju.

- UE i państwa członkowskie powinny współpracować z partnerami w celu wypracowania pełnego zrozumienia treści zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładów, wspierania partnerów w opracowywaniu planów realizacji, a także powiązania z odpowiednim wsparciem finansowym i technicznym, w szczególności wsparciem udzielanym głównie krajom najsłabiej rozwiniętym i małym rozwijającym się państwom wyspiarskim w ramach inicjatywy przewodniej „światowy sojusz na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu +”. Należy zmobilizować unijne służby dyplomatyczne, aby zachęcały do terminowej ratyfikacji.
- UE i państwa członkowskie będą dalej włączać dyplomację klimatyczną do głównego nurtu polityki za pomocą skoordynowanej mobilizacji swoich instrumentów działań zewnętrznych (w tym współpracy na rzecz rozwoju, polityki dotyczącej sąsiedztwa i rozszerzenia, polityki dotyczącej ochrony ludności i polityki humanitarnej, handlu itd.), aby wspierać ambitne działania w dziedzinie klimatu i wzmacniać odporność, w tym przez budowanie zdolności. Będzie to obejmować wzmacnianie strategicznej współpracy z podmiotami niepublicznymi w kontekście planu działania Lima-Paryż.
- UE i państwa członkowskie będą nadal współpracować w poszukiwaniu innowacyjnych mechanizmów mobilizacji dodatkowego finansowania działań związanych z klimatem przez inwestorów prywatnych. (Np. nordycka inicjatywa w zakresie finansowania (*Nordic Finance Initiative*), uruchomiona przez kraje należące do Rady Nordyckiej na konferencji COP 21.)
- Konferencja COP 22 w Marrakeszu będzie miała decydujące znaczenie dla ustalenia praktycznych szczegółów realizacji porozumienia paryskiego. UE mogłaby w démarchie wydanym w okresie poprzedzającym konferencję COP 22 wyjaśnić poglądy UE i starać się o uzyskanie poparcia ze strony krajów partnerskich w konkretnych kwestiach, które będą poruszane na konferencji w Marrakeszu.

Działania w aspekcie trzecim: zwiększanie starań na rzecz zajęcia się powiązaniami między klimatem, zasobami naturalnymi, dobrobytem i stabilnością.

- UE i państwa członkowskie będą zwiększać swoje zaangażowanie w debatę na temat polityki dotyczącej klimatu i bezpieczeństwa na forach międzynarodowych, w tym na forum Rady Bezpieczeństwa ONZ (zachęcanie do aktualizacji dokumentu z 2009 r. przygotowanego przez Sekretarza Generalnego), planetarnej konferencji na temat bezpieczeństwa organizowanej przez Niderlandy oraz w ramach innych właściwych konferencji/inicjatyw organizowanych przez państwa członkowskie.
- UE i te państwa członkowskie, które są częścią grupy G-7, będą kontynuować zaangażowanie w ramach tej grupy w sprawie klimatu i niestabilności, działając na podstawie wyników sprawozdania G-7 na ten temat.
- UE i państwa członkowskie będą kontynuować i rozszerzać włączanie analizy wrażliwości na zmiany klimatu do ocen niestabilności/bezpieczeństwa i ocen ryzyka katastrof, a także będą współpracować nad wypracowanymi w ich wyniku działaniami w zakresie ograniczania ryzyka za pośrednictwem wszelkich odpowiednich instrumentów polityki zewnętrznej oraz we współpracy z istniejącymi sieciami.
- UE będzie kontynuować swoje prace w ramach wspólnych inicjatywy i projektu UE–UNEP dotyczących klimatu i bezpieczeństwa, które konkretnie dotyczą destabilizujących skutków zmiany klimatu w państwach niestabilnych.
- UE i państwa członkowskie są zachęcane do zbadania możliwości opracowania wykazu działań w dziedzinie klimatu i bezpieczeństwa.

Załącznik: Przegląd i wyciągnięte wnioski: działania w ramach dyplomacji klimatycznej w 2015 r.

1) Działania w ramach dyplomacji klimatycznej w 2015 r.

Największa sieć dyplomatyczna świata w działaniu

1. UE ma największą na świecie sieć dyplomatyczną obejmującą ok. 3000 delegatur UE i ambasad państw członkowskich oraz około 90 000 dyplomatów.
2. Przez cały 2015 r. UE wspólnie mobilizowała tę sieć do działania w celu uzyskania możliwie najbardziej ambitnego porozumienia w Paryżu.

Sukcesy europejskiej dyplomacji klimatycznej w 2015 r.

1. Działania informacyjne na wysokim szczeblu, démarche i dyplomacja publiczna: W ramach dialogu z krajami przyjmującymi, przez cały 2015 r., we współpracy z państwami członkowskimi zmobilizowaliśmy do działania setki europejskich dyplomatów:
 - a. W marcu nasze démarche na temat zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładów skierowaliśmy do ok. 65 krajów, aby one również przedstawiły swoje wkłady tego rodzaju. Na początku konferencji COP 21 większość krajów przedstawiła swoje zaplanowane, ustalone na szczeblu krajowym wkłady także dzięki europejskiej dyplomacji klimatycznej.
 - b. W dniu 17 czerwca w ok. 50 krajach odbył się dzień działania na rzecz dyplomacji klimatycznej. Delegatury i ambasady państw członkowskich zorganizowały wiele różnorodnych imprez publicznych.
 - c. W czerwcu przedstawiono sprawozdania szefów misji na temat zmiany klimatu dotyczące ok. 35 krajów docelowych.
 - d. We wrześniu/październiku w 45 krajach odbyły się publiczne imprezy informacyjne dotyczące klimatu, z naciskiem na kraje rozwijające się; podkreślano podczas nich współpracę UE i krajów przyjmujących.
 - e. W październiku/listopadzie do ok. 70 krajów skierowano w ramach przygotowań do konferencji COP 21 działania informacyjne na wysokim szczeblu lub démarche.
2. Globalna europejska dyplomacja klimatyczna działała od Kolumbii po Koreę:
 - a. Dyplomaci europejscy weszli w Bogocie na pokład symbolicznego „pociągu do Paryża”.
 - b. Ambasadorowie UE przyłączyli się w Seulu do narodowego marszu na rzecz klimatu.

Dalsze działania podjęte w 2015 r.

1. Pismo wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji Federiki Mogherini oraz komisarza Miguela Ariasa Cañetego do wszystkich szefów delegatur (w marcu i w grudniu).
2. Przez cały 2015 r. przywódcy UE występowali publicznie, publikowali artykuły oraz opinie na temat dyplomacji klimatycznej.
3. Użyte narzędzia:
 - europejska wewnętrzna internetowa platforma umożliwiająca wymianę dokumentów „Agora”
 - dokumenty i narracje
 - zdarzenia
 - szkolenia (np. jednodniowe szkolenie na temat najlepszych praktyk zaoferowane urzędnikom unijnym przez niemieckie Ministerstwo Spraw Zagranicznych)

2) Wyciągnięte wnioski dotyczące rozszerzenia unijnej dyplomacji klimatycznej w 2016 r.

1. Zapewnienie lepszego przepływu informacji, w szczególności z delegatur i ambasad do Brukseli i stolic państw członkowskich, np. poprzez nadanie platformie „Agora” dwukierunkowego charakteru.
2. Systematyczna poprawa wymiany informacji między delegaturami UE i ambasadami państw członkowskich w krajach partnerskich w celu zwiększenia wydajności i skuteczności działań informacyjnych na temat klimatu, za pomocą sformalizowanych lokalnych spotkań sieci zielonej dyplomacji i punktów koordynacji w sprawie zmiany klimatu w ambasadach państw członkowskich.
3. Zaspokojenie potrzeb delegatur w zakresie szkoleń, również w świetle częstej rotacji, np. za pomocą różnorodnych form regularnie organizowanych briefingów.
4. Włączanie – jako priorytetu – polityki przeciwdziałania zmianie klimatu do szerszych dialogów i spotkań, np. corocznych posiedzeń szefów delegatur lub regionalnych konferencji delegatur.
5. Udostępnienie dodatkowych materiałów informacyjnych zarówno gotowych do wykorzystania (np. materiałów prasowych, infografik), jak i o charakterze przygotowawczym (np. planów imprez, w tym list ekspertów).